

1

Sydstens upplag på Stenyxegatan var, som vanligt, fullt av rörelse. Stora dieselbilar gled, likt jättelika urtidsdjur, ut och in genom grindarna. Tomma när de körde in och tungt lastade med makadam, sand och betong när de lämnade upplaget.

För de flesta av förarna ingår detta, som den dagliga rutinen, upprepad gång på gång under ett dagskift. In och hämta makadam, väga in bilen, köra ut till något vägbygge eller annan arbetsplats, tippa av lasten, köra tillbaka till Sydsten, hämta nytt lass, väga in bilen, och så vidare.

De dagliga rutinerna hade växt upp till ett berg av tris-tess för Björn Svensson. Han var inte annorlunda än alla de andra små åkeriägarna, som för sitt levebröd var tvungna att trafikera Malmö med omnejd med sina gigantiska flakbilar. De flesta med tunga amorteringar på sina fordon och i sina privatliv. Prisdumpningarna var också omfattande bland åkarna. Botemedlet var långa arbetsdagar med övertid i massor. En tillvaro Björn Svensson helst drömmer sig bort från. I hans inre värld finns tid över till familjen, till vännerna, till sommarstugan, till att läsa, till att resa.

Allt för ofta drömmer han sig tillbaka till sina yngre dagar. En tid full av ekonomisk knapphet, men med allt det

han önskar sig av livet. Tid för att leva och resa. Föga anade han att just den här dagen skulle bryta hans tristess på ett ganska abrupt sätt.

Det som skall förändra hans dag är en kraftigt byggd man i trettioårsåldern, med skägg och blå overall och ett block i handen. Han kliver ut i gatan strax utanför grindarna till Sydsten, just när Björn Svensson passerat med sju ton makadam på flaket. Mannen höjer handen till ett stopptecken med myndig min.

”Va fasen är det nu jag gjort fel,” tänker Björn och bromsar in. Den främmande mannen går runt till förarsidan, öppnar dörren och kliver upp för trappstegen till förarplatsen. Han lyfter blocket som för att visa någonting nedskrivet. Björn tittar lite frågande på blocket. Snabbt kastar mannen in blocket i bilen. Kvar i handen har han ett svart stycke stål. Det tar bara några sekunder innan Björn med fasa konstaterar att han har en pistol riktad mot sig.

- Flutta dej.

Redan den korta meningen avslöjar att inkräktaren, åtminstone ursprungligen, kommer från ett annat land. Kanske från något av våra östliga grannländer. Det är dock ingen tvekan om vad han vill. Han pekar bort mot passagerarplatsen med pistolen. Björn glider över till passagerarsidan, med blicken fixerad vid pistolen. Inkräktaren hoppar upp på förarstolen. Snabbt frigör han en andningsmask han haft dinglande vid sidan. Björn hinner inte reagera förrän han har andningsmasken placerad över ansiktet, överrumplad av den främmande

mannen. I vild panik försöker Björn slita av masken, men klarar inte av att kämpa mot den betydligt starkare inkräktaren. Förtvivlad känner han hur han domnar bort.

Inkräktaren tar fram en påslagen handdator, en PDA, ur bröstfickan. Skärmen lysas upp av en Malmökartan. Han drar raskt av ett skyddspapper på handdatorns baksida och trycker fast den på vidrutan, så att den är väl synlig från förarplatsen.

Lastbilen brummar sakta igång igen. Föraren är nu en man som bryter på svenska och troligen kommer från ett östligt grannland. Han styr ut mot inre ringvägen. Lastbilen följer den övriga trafiklunken. Ingen på ringvägen anar att det sitter en kidnappare och vägpirat i den stora lastbilen med sju ton makadam på flaket. Bilen fortsätter förbi vattentornet vid Lindeborg och ut mot Limhamn.

Linnégatan i Limhamn är den stora pulsådern genom detta lilla samhälle, så intimt sammankopplat med Malmö att alla malmöbor betraktar det som Malmö. En gång i tiden var Limhamn ett högst självständigt litet samhälle, starkt präglad av sin huvudnäring, fisket. De gamla fiskarebostäderna har mangrant förvandlats till pittoreska och dyra medelklassbostäder. Fiskerinäringen var nu enbart en fritidssysselsättning.

Linnégatan heter i sin förlängning Erikslustvägen, för att därefter övergå i Regementsgatan, som i sin tur leder rakt in i Malmö. Lastbilen rullar tungt vidare mot sitt okända mål. Snart svänger den av mot mondäna Bellevue, närmare Malmö, men innan Regementsgatan och in på smågatorna.

Så här i mitten på juni finns det en och annan i trädgårdarna, som rotar i rabatter eller spolat av bilen på uppfarterna till de stora villorna. Inte många men tillräckligt för att man förstår att vissa tagit ut några lediga dagar för att njuta av sommarens första riktiga solskensvecka.

Man ser både på hus och bilar att här finns Malmös kapitalstarka garde samlat. Vissa av bilarna är direkt iögonfallande. Egentligen finns det riktigt stora bilintresset i andra delen av staden, mot öster, bort från vattnet. Där finns nöjesåkarna och bilmekarna, men bilparken är betydligt skralare.

Utanför ett av husen står en BMW med öppen cabriolet och en röd, låg Ferrari parkerade på uppfarten, som för att visas upp för allmänheten. Även här ute är en röd Ferrari något ovanlig.

Lastbilen bromsar in utanför huset med utställningsbilarna, backar in med flaket strax framför BMW:n. Flaktippen lyfter sig sakta och lasten glider över flakkanten ner över BMW:n. Sittbrunnen och motorhuven döljs alltmer under ett par ton makadam. När ungefär halva lasten är tömd går flaket åter ned, men stannar halvvägs. Lastbilen rullar fram några meter för att åter backa bak. Den här gången mot Ferrarin. Lastflaket lyfts åter för att tömma sin last.

Vilt skrikande rusar en man i fyrtio-femtioårsåldern ut från huset och närmar sig snabbt den tippande lastbilen.

”Stopp, stopp, vad gör du din djävul.” Snart är han framme och drar i dörren till lastbilen. Dörren är låst och föraren tycks inte ta någon notis om det som uppenbarli-

gen är Ferrariägaren. Nästan fyra ton makadam är nu på väg att glida ned under högljutt rumlande, ned över den röda, smäckra aluminiumkarossen.

”Stopp för helvete, den går inte att reparera,” skriker mannen, som nu tycks vara sammanlänkad med lastbilens handtag. ”Öppna, jag slår ihjäl dig,” skriker han. Obönhörligt har allt makadam glidit ned över sportbilen, som nu är täckt av svart grus, uppblandad med fyllnadssten i varierande storlek.

Sakta vevar lastbilsföraren ned sidorutan, utan någon synbarlig brådska. Mannen vid handtaget tar tag om det nedvevade fönstrets nedkant. Lastflaket har nu tömt all sin last och är på väg ned igen. Snabbt sträcker lastbilsföraren ut armen genom sidorutan. Med våldsamt kraft drämmer han sin knutna näve vertikalt rakt ned i huvudet på handtagsmannen, som ramlar baklänges in i häcken vid sidan av uppfarten. Han ligger orörligt kvar utan några som helst försök att resa sig.

Lastbilen glider brummande ut från den fashionabla villans uppfart. Kvar finns två jordhögar med framskymtande karossdetaljer från en gul BMW och en röd Ferrari.

Utan att ta notis om var ägaren till de två bilarna hamnat kör lastbilsföraren sakta över hans ena fot med den tunga lastbilen. Kvidande börjar mannen i häcken vrida sig av och an, som för att skingra dimmorna i huvudet och försöka förstå vad som hänt med hans högra fot. Lastbilen brummar sakta igång när ny växel läggs in bolmar det ut svart rök ur skorstenen ovanför förarhytten.

Ett par grannar rusar ut för att se vad som hänt. Den som kommer först fram till uppfarten med de två jordhögarna, ser inget annat än den krossade foten badande i en växande blodpöl. ”Ring efter ambulans,” skriker han, ”här är en som har krossat foten.” Han skriker ”en som,” eftersom han inte vet vad den kvidande mannen heter. Grannarna i Malmös finare delar känner inte varandra så väl. Anmaningen är riktad mot den andra grannen, som har en mobiltelefon i handen. Han stannar nu till på gatan för att ringa ambulansassistans.

”Lastbilen, lastbilen,” kvider mannen i häcken, med den krossade foten, ”lastbilen.”

Först nu ser grannen de två jordhögarna med delar av en röd och en gul bil som skymtar fram. Han vet inte om han riktigt förstår vad han ser men känner en vild panik och känsla av otrygghet inom sig. Det förfärliga som hänt hans granne kanske också kunde drabba honom och hans två Porschar. ”Ta numret på lastbilen, ring polisen,” skriker han.

”Det är för sent,” ropar den andre grannen till svar, lastbilen svängde in på Caritasgatan, ”men jag beställde både hit en ambulans och en polisbil för säkerhets skull.”

Dagen därpå finns bilden med de två jordhögarna och de framskymtande lyxbilarna både på Sydsvenskans och Skånskans löpsedlar. ”Sabotage i Bellevue,” står det med stora, svarta bokstäver. På eftermiddagen finns ungefär samma löpsedel med Kvällspostens logotyp.

Tidningarna har en strykande åtgång, vilket de aktuella tidningsredaktionerna också räknat med. Det är egent-

ligen varken en större katastrof eller något mord som inträffat, men tidningarna går åt som smör. Det är inte heller så att tidningsköparna i gemen svär åt buset, som man alltid måste känna sig osäker inför. Några naturligtvis, men inte flertalet. Speciellt inte i Malmös östliga delar. Snarare ler man och håller upp tidningen mot maken eller någon annan i närheten och konstaterar att det nog tar en stund att gräva fram bilarna för skattesmitaren i reportaget.

Sedan gammalt finns en djupt rotad misstänksamhet i de östra delarna gentemot de mer välbeställda medborgarna i villorna längs med Öresund. De betraktas som skattesmitare och översittare. Det är både ett stänk av avund och ett nedärvt hat gentemot diskrepansen mellan rik och fattig, som format denna misstänksamhet. Å andra sidan finns samma misstänksamhet i de besuttna delarna av staden gentemot den fattigare delen av befolkningen. Speciellt bland de, som själva vuxit upp i Bellevue och liknande områden. Misstänksamheten färgas också allt för ofta av en direkt rädsla, som bl.a. tar sig uttryck i att man sällan parkerar finare bilar i centrum av Malmö. Nästan ofelbart blir de upprispade av nycklar och andra hårda föremål.

Tidningarna spekulerar nu i om det är en upptrappad form av nyckelrispande, som t.o.m. flyttat in i de annars så skyddade överklassmiljöerna. Det kanske är någon tidigare anställd som står bakom det hela, eller kanske någon hantverkare som blivit illa behandlad. Å andra sidan kan det också vara fråga om en hämndaktion från någon affärsbekant. Affärsmannen i fråga, det är nämligen en

affärsman som fått foten krossad och sina bilar begravda under sju ton makadam, var nämligen ingen duvunge. Ett par av intervjuerna i tidningen antyder att affärsmannen byggt sin karriär på tämligen stor hänsynslöshet.

Lastbilen hade återfunnits ett par kvarter från brottsplatsen. Tom, med undantag för en nedsövd man, som befanns vara lastbilens rättmätige ägare. Den mystiske föraren var lika okänd efter brottet som han varit innan brottet. Åkaren förklarade att han blivit fullständigt överrumplad av vägpiraten, som han uppfattade hade något östeuropeiskt ursprung.

Ingen av tidningarna försökte ens antyda någon misstänksamhet gentemot åkaren. Snarare tog man avstamp i hans berättelse om den okände vägpiratens ursprung. Samstämmigt antog man att vägpiraten handlat på någon annans uppdrag. Som så ofta i sådana här sammanhang antog man att han tillhörde den ryska maffian. En lagom mytisk syndabock, alltsedan järnridån fallit. Det kanske t.o.m. var så att maffian låg bakom alltsammans. Åtminstone Kvällsposten antydde att affärsmannen haft vissa kontakter med den ryska maffian för något år sedan.

Med undantag för den krossade foten var det enbart materiella skador, som uppkommit. En affär mellan ägaren och försäkringsbolaget, förklarade intervjuad vakt-havande polisbefäl. Det var nog så illa med foten, som kanske aldrig blev helt återställd, men polisen tänkte inte sätta igång någon mer omfattande utredning bland grannar, affärsbekanta och anställda. Det hade man inte

resurser till. Det fanns andra, högre prioriterade fall, att lägga polisens knappa resurser på.

Skånetidningarna hade enbart intresse en endaste dag för fallet. Det var framför allt bilden av bilarna under sju ton makadam som sålde. Vidare utredningar var att kasta bort även massmedias resurser. Dock hade Dagens Nyheter och Östgöta Correspondenten samma bild på en mindre framskjuten plats i tidningen en dag senare. Det fanns en allmängiltighet i bilden, som väckte samma slags reaktion i andra delar av landet som i Malmö med omnejd.